

Isä, minä muutin Tampereelle

I

Isä, olen muuttanut ja haluan sinun tietävän
että löydyn nykyään kaupungista,
johon on pinottu kaikki Suomen Punaiset Tiilet, isä,
niiden partioidessa luin tänään koko päivän runoja ja
halusin kovasti kirjoittaa sinulle, että täällä
sitä porskutaan, Tammerkosken kuohua, niin että nenään menee ja
silmiiä kirveltää Göstan kynästä nouseva aamu-usva
ja kun siristän oikein kovaa, siitä Frenkkeliltä pohjoiseen,
minä olen pikkuhiljaa alkanut ymmärtää miksi
mummo lauloi *mistästuletmistästuletpoikanipunainen* ja
toinen kävi Hennalan kolmessa polvessa
eri puolin aittaa, isä,
nyt nuo Fellmannin pellossa eläneet
viimein huutavat TTT:llä mistä tulevat
ja tähän kaupunkiin minäkin solahdan
yhtä huomaamatta kuin Hämeenkadun
kahdeksankymmentä lehmusta katoavat
- olettehan varmasti noteeranneet lähtöni
siinä oli vauhtia?

II

Isä, tänään kävin kuuntelemassa punikkilauluja Metsossa
ja sen jälkeen itkin maahan kiinnittymisen kovaa taakkaa
putoavia hampaita, saamatta jääneitä lapsia
ja naisia, joista Mustonen kirjoittaa; historian naisia, vuotavia naisia, vahvoja naisia,
naisia, joista emme tiedäkään
ja minä itkin, miksi apteekkarin piti ottaa torpparin Hilma rantasaunassa ja
tuomarin tehdä Ahlstedtin Anna onnettomaksi ja
Lönnin Vapun haudata veljensä rantalepikkoon ja
minä itkin mikä vitun
genetiivi on patronyymi ja
akkusatiivi on Hilma ja
teonsana on ottaa
ja miksi ruokarouvanlapsenpiianpaimentytön *younameit* sukunimeä
oli niin saatanan vaikeaa muistaa
eikä Elias koskaan tullut takaisin Amerikasta samana miehenä, isä,
miksi kaljupäinen mies lukee minulle Metsossa historiaa,
josta en ole koskaan kuullut?

III

Isä, väliin henkilökohtaisempaa:

ihan hiljan käveli vastaani yllättäen

Hämeenpuiston leimuavien puiden välistä

mies, joka kirjoittaa elämänohjeita seinille ja

juo Amurin S-marketin halvinta keskikaljaa ja

ymmärtää chakroista ja excel-taulukoista ja *oh my*,

Jumala ja alkovini seinänaapuri tietävät

että olen saanut häneltä rakkautta.

Varovasti uskallan ilmoittaa sinulle luulevani,

että jonain päivänä hänen nimestään tulee

kaunein sana, jonka tiedän, isä,

öisin hän on ajasta kanssani samalla lailla irrallaan, mutta

päivisin hän laskee yhteen kuusinumeroisten

sanojen merkityksiäkoodejakategorioitayounameit ja

lisäksi osaa aivastaa aivan saatanan korrektisti,

eikö se ole jotain tässä elämässä, isä,

jos tuon hänet joskus kotiin

rakastatteko minua enemmän?

IV

Isä, sitten - olen täällä oppinut -
minä haluaisin ottaa puheeksi kanssasi noin
kaksimiljoonaaviisisataakahdeksankymmentätuhatta syyrialaista
miljoonaneljäsataneljäkymmentäneljätuhatta irakilaista
miljoonayhdeksänsataatuhatta afganistanilaista
jotka parhailtaan keräävät marraskuun kalmaa päälleen:
ruuhkavuosiäidit, teinipojat myymässä
baklavaasuihinottojapostikorttejayounameit
Lambodusalla ja antiikin sankarmannuilla,
eikä edes excel-taulukoista paljonkin ymmärtävä
amurilainen poikaystäväni osaisi laskea,
kuinka paljon menetettyjä vuosia uppoaa
mereen maiden välissä mustien veneiden mukana, isä,
minä itkin, koska yhtä varmasti kuin olen oppinut että
aurinko nousee Hervannasta ja laskee Tesomaan, minä tiedän,
noista tarinoista kirjoitetaan minun sukupolveni Auschwitz,
milleniaalin Hennala, isä,
eivätkö Afrikan sydämen kobolttikaivot
koskaan itketä sinua?

V

Sitten vielä, isä, yksi asia ennen *voikaa ny hyvin siälä*;

tässä kaupungissa ovat sanoneet minulle:

1. Itkevä susiakka,
2. Pitsalaatikkoon kiroava sarjakuvataiteilija,
3. poika, joka etsi mäkdonalssia, sekä
4. pilveen piirtänyt Ihanus

että *nakkaa ny rotvallii* se peili

jonka raameissa lepää vierasta proosaa,

ja ehkä siksi se kaikki, jonka kannoin tänne mukaanani:

se on ollut turhaa, isä,

s y v ä ä n hengittäen olen heitellyt sitä taakseni

Punainen Tiili kerrallaan ja katso: tämä kaupunki nielee minut

Tammerin kuohuihin,

kunnes kerran, juuri kun olen noussut rannalle,

joku tuttu tulee Verkatehtaankadun risteyksessä vastaan ja

kaivaa stetoskoopin isänsä taskusta;

toteavaan ääneen ilmoittaa 9/9/9 ykkönen pois väristä ja

minä hymyilen niin että poskiini sattuu,

enkä kadu mitään, en mitään, eikä ole minun vastuullani,

lönninvaputlambeduusatkobolttikaivot*younameit*, isä,

mutta sanothan vielä kerran, miksi hypimme

pienpanimoita halpalentoja yläkaapittomia keittiöntasoja

sunnuntai-iltapäivisin vaikka maailma on tulessa,

eikä sammu niin ei?